

REDACTIONEEL

Robert Stiphout

Vredemakers

Water bij de wijn doen, waar twee kijden hebben beiden schuld, geven en nemen. Mediation moet wel in onze volksaard zitten. Wie het spreekwoordenboek doorbladert, lijkt niet anders te kunnen concluderen. Wie de handboeken van mediators erbij pakt ook niet trouwens. Zelden laten de auteurs na om te wijzen op het feit dat het vak van mediator zo mooi aansluit bij de Hollandse traditie om de koppen bij elkaar te steken voor een stevig potje polderen.

Zo bezien is het geen wonder dat Leiden al in 1598 partijen verplichtte om een geschil voor te leggen aan een bemiddelaar eer er mee naar de rechter te stappen. Dat was in een tijd waarin de bemiddelaars werden aangeduid met de poëtische naam vredemakers. Toch raakte het vak uit de gratie en moest mediation, zoals we dat nu kennen, eind jaren zeventig overwaaien uit de Verenigde Staten. Vandaar dat we nu geen honderden jaren oude traditie van mediation kennen en opscheept zitten met een lelijke Angelsaksische term.

Historici hebben zich niet beziggehouden met de vraag waarom het tolerante, polderende Nederland besloot om de vredemaker te verruilen voor de rechter. Maar het antwoord ligt voor de hand. Iets ophangen aan polderen of tolerantie omdat het bij een volksaard zou horen, is een hachelijke zaak. Zogeheten kenmerken van een volk zijn nooit algemeen geldend en zeker niet eeuwig houdbaar. We heten bijvoorbeeld een proper volkje te zijn, maar wie de binnenstad of de dorpskern tegenwoordig na Koningsdag of welk ander evenement bezoekt, weet beter. Zo is het ook met de neiging tot polderen en de tolerantie waarop

Nederland zich laat voorstaan. Nederlanders zijn net zo hard geneigd tot ruziemaken, schrikken niet terug om iemand voor de rechter te slepen wanneer ze denken dat ze in hun recht staan en willen, om maar eens een ander spreekwoord te gebruiken, ook gewoon het pleit winnen.

Misschien dat de Leidenaren zich lieten inspireren door de tolerantie jegens godsdiensten die Willem van Oranje voorstond, misschien ook dat ze bakzeil haalden toen de bevolking diens ideaal niet volgde en rechtlijnige calvinisten wat nu Nederland heet veranderden in een islamitische staat *light*, inclusief godsdienstverboden, beeldenstormen, ongelijke rechten en foltering. Als gezegd, onderzoek is er niet, vaststaat dat de gang naar de rechter eeuwenlang de trend was.

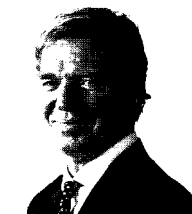
Inmiddels is vrede maken als alternatieve geschilbeslechting weer in en lijkt het net als in Leiden in de zestiende eeuw verplicht te worden. Raken advocaten brodeloos? Zeker niet. Het pleit winnen is nog altijd eindeloos populairder en het aantal mediations bedraagt een fractie van het aantal rechtszaken. Wat ze er mee kunnen? In de afgelopen 25 afleveringen toonde Paula Boshouwers maandelijks de mogelijkheden van mediation voor de jurist, een bijdrage waarvoor de redactie haar hartelijk dankt. Dit nummer bevat haar laatste bijdrage én een dossier over mediation. Beide tonen dat advocaten het mediaten kunnen toevoegen aan hun gereedschapskist opdat ze hun cliënten nog beter van dienst kunnen zijn. Zo zijn ze, om in spreekwoorden te blijven, van alle markten thuis om cliënten uit de droom of uit de brand te helpen.

Matthijs Kaaks

‘Kennelijk heeft de Orde liever dat een berooide klokkenluider naar De Brauw gaat’

PAG. 5

Walter Hendriksen

‘Korpsleiding, verzet u niet tegen de aanwezigheid van een advocaat bij het verhoor’

PAG. 76